

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobkyně: **X**, nar. X
státní příslušnost X
zastoupená advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2024, č. j. OAM-108/ZA-ZA11-P10-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2024, č. j. OAM-108/ZA-ZA11-P10-2023 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně své námitky směřovala proti posouzení jejích obav z pronásledování v souvislosti s její homosexuální orientací. Přestože podle žalobkyně v X homosexualita není trestná, její projevy jsou nezákonné. Žalobkyně dále namítala, že jí hrozí nebezpečí i pro její protirežimní a protiválečné aktivity. Žalovaný se s touto hrozbou vypořádal pouze argumentem, že X státní orgány a bezpečnostní složky nemají při velkém množství osob činných na sociálních sítích kapacitu všechny tyto příspěvky, které jsou vnímány jako protiprávní jednání, kontrolovat. Nebezpečí útlaku přitom hrozí nejen představitelům opozice, nýbrž i běžným občanům.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný s žalobními námitkami nesouhlasil. Měl za to, že se na podkladě podrobných a aktuálních informací o zemi původu žalobkyně zabýval všemi relevantními skutečnostmi. S otázkou homosexuální orientace se vypořádal především na str. 9-10 napadeného rozhodnutí. V případě žalobkyně neshledal žalovaný ani důvody pro udělení doplňkové ochrany. Závěrem přednesl názor, že žalobkyně by měla svou situaci řešit podle zákona o pobytu cizinců, a navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

4. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Dne 1. 2. 2023 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 6. 2. 2023 pak žalobkyně poskytla údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ní proveden pohovor. V rámci správního řízení bylo objasněno, že žalobkyně svým pochybením pozbyla pobytové oprávnění v ČR a že tvrzeným důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy z pronásledování v zemi původu z důvodu sexuální orientace a také proto, že žalobkyně nesouhlasí s Putinovým režimem, což projevovala na různých demonstracích a sociálních sítích.
6. Žalobkyně uvedla, že pravidelně dochází na psychiatrii, jinak je zdravá, svobodná, bezdětná, nehlásí se k žádnému náboženství, nebyla členkou politické strany, ale zúčastnila se v X i v ČR politických mítinků na podporu Navalného a proti Putinovi, přičemž na nich nevystupovala, byla v pozici běžného účastníka. Žalobkyně uvedla, že se již od roku 2019 pravidelně účastní pochodu Prague Pride, z nějž umísťuje fotografie na Instagram. Jako příslušníci LGBTQ+ by žalobkyni v X mohlo hrozit nebezpečí a rovněž společenské

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vyloučení a odsouzení od spoluobčanů. Pokud by se žalobkyně přestěhovala v rámci domovského státu, pravda o její sexuální orientaci by dříve či později stejně vyšla najevo, nebo by ji musela žalobkyně skrývat. Žalobkyně uvedla, že trpí hraniční poruchou osobnosti, úzkostnými depresemi a ADHD. Ve vlasti neměla žádné potíže, žádné konkrétní problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, nebyla trestně stíhána.

7. Dne 30. 4. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil v žádné z forem uvedených v zákoně o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, z jakých důkazů vycházel při svém rozhodování, přičemž mezi nimi byla především výpověď žalobkyně, jí doložené materiály, výpis z cizineckého informačního systému a informace, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X. Konkrétně vycházel z Informace OAMP – X – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 31. 10. 2023, Informace OAMP – X – Situace navrátilců do X po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, Zacházení ze strany státních úřadů a monitoring sociálních sítí, ze dne 31. 10. 2023, Informace OAMP – X – Zdravotní péče – psychiatrická péče, Dostupnost léčby deprese s úzkostnými a panickými stavy, ze dne 22. 8. 2022 a z Informace OAMP – X – Sexuální menšiny, Zákon zakazující propagaci homosexuality, diskriminace a zločiny z nenávisti, postoj státních orgánů, neziskové organizace, současná situace s výjimkou regionu severního Kavkazu, ze dne 17. 10. 2023. Žalobkyně nevyužila svého práva seznámit se s podklady rozhodnutí.
8. Na základě uvedeného pak žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Účast žalobkyně na demonstracích proti Putinovi a na podporu Navalného neměly žádný dopad do jejího dalšího života. V X neměla nikdy žádné problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami, nikdy nebyla trestně stíhána a neměla žádné problémy s vycestováním či návratem do vlasti. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru o důvodnosti udělení azylu žalobkyni z důvodu uvedeného v § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobkyně v případě svého návratu do vlasti nemůže pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Za své projevy na sociálních sítích nebyla žalobkyně jakkoliv perzekvována, přestože se opakovaně vracela do vlasti a byla také v kontaktu s X úřady. V souvislosti s její sexuální orientací žalovaný rovněž nedospěl k závěru, že by žalobkyni ve vlasti mohla hrozit jakákoliv újma, resp. pronásledování ve smyslu zákona o azylu. X úřady vedly podle novelizovaného zákona zaměřeného proti LGBTQ+ komunitě jen několik desítek řízení o správním přestupku. Vnímání sexuálních menšin veřejností je lepší ve větších městech. Žalobkyni podle žalovaného nelze označit za osobu, která ve veřejném a mediálním prostoru aktivně propaguje svou sexuální orientaci. Za propagaci hnutí LGBTQ+ nelze označit několik fotografií na soc. sítích s heslem Prague Pride. Z pobytové historie žalobkyně usuzoval žalovaný, že žalobkyně svou situaci stran sexuální orientace nepociťovala nijak palčivě. K tomu žalovaný doplnil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany neslouží k legalizaci pobytu. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byl udělen azyl, nebyl žalobkyni udělen ani azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 odst. 1 zákona o azylu. Rovněž pak žalovaný neshledal u

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žalobkyně ani existenci důvodu pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu žalovaný uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný přitom v případě žalobkyně nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele, na základě kterého by udělil humanitární azyl. Žalovaný se zabýval rovněž tím, zda žalobkyně splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobkyni mohla hrozit v případě návratu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný neshledal ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, neboť žalobkyně neměla nikdy ve vlasti konkrétní problémy se státními orgány ani s bezpečnostními složkami, nebyla trestně stíhána. Žalovaný se zabýval rovněž otázkou, zda by žalobkyni v souvislosti s návratem do X hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Konstatoval, že takový konflikt v X neprobíhá a ani v důsledku ozbrojeného konfliktu na Y, jehož se X účastní, takové nebezpečí nehrozí, situace na většině území X je stabilní. Žalovaný dospěl na základě shromážděných informací k závěru, že nelze předpokládat, že by žalobkyně byla po návratu do vlasti jakkoliv za svůj pobyt v zahraničí postihována, či dokonce ohrožena nebezpečím vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. S ohledem na uvedené žalovaný shledal, že žalobkyně podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nesplňuje. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byla udělena doplňková ochrana, nebyla žalobkyni udělena ani doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu.

V.

Právní posouzení věci soudem

9. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.*
11. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
12. Žalobkyně namítala, že jí náleží mezinárodní ochrana z důvodu její homosexuální orientace, jejíž projevy jsou v X nezákonné a kvůli níž by mohla čelit pronásledování. Tyto skutečnosti žalobkyně spojuje s nemožností návratu do vlasti.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

13. Žalovaný si shromáždil podklady ohledně situace sexuálních menšin v X, konkrétně Informace OAMP – X – Sexuální menšiny, Zákon zakazující propagaci homosexuality, diskriminace a zločiny z nenávisti, postoj státních orgánů, neziskové organizace, současná situace s výjimkou regionu severního Kavkazu, ze dne 17. 10. 2023, poté hodnotil zacházení se sexuálními menšinami v X, a to v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž „v případě, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany však uvádí skutečnosti podřaditelné pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, pak je třeba žadatelem uváděné skutečnosti konfrontovat se zjištěními týkajícími se politického prostředí v zemi původu žadatele.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63).
14. Podle shora uvedené Informace OAMP byla trestnost homosexuality v X zrušena v roce 1993 a do roku 1999 byla homosexualita považována za duševní onemocnění. Od let 2012 a 2013 zesílila homofobní propaganda ze strany některých politiků a také ve státních médiích. Není povoleno manželství a ani občanské svazky mezi osobami stejného pohlaví. X legislativa neposkytuje žádnou zvláštní ochranu v případě diskriminace na základě sexuální orientace, např. v oblasti bydlení, zaměstnání nebo přístupu ke zdravotnictví. Již v roce 2006 začala být zakazována „homosexuální propaganda“ na lokální úrovni, v roce 2013 byl přijat federální zákon č. 135-FZ, známý jako „zákon proti LGBT propagandě“, který zakázal šíření informací o LGBT vztazích mezi neplnoletými. Zákaz zveřejňování LGBT tématiky rozšířila novela zákona v roce 2022. Maximální postih pro jednotlivce je 400 000 rublů (5 800 dolarů). Podle výročních zpráv nevládních organizací pokračoval v zemi trend ochrany „tradičních hodnot“ a diskriminace LGBT komunity v X se stávala stále výraznější. V mediálním prostoru proti LGBT komunitě vystupovali přední představitelé X úřadů, např. federální poslanci. Bezpečnostní složky obecně nereagovaly adekvátně na násilné incidenty nestátních aktérů proti LGBT. Ze strany LGBT komunity existovala nedůvěra vůči policii a soudům, protože bezpečnostní složky ne vždy chránily práva LGBT osob a někdy byly samy pachateli násilí. V kontextu důrazu na tzv. tradiční hodnoty a vnímání LGBT tématiky jako „západní“, včetně intenzivnější homofobie, byla podle neziskových organizací tolerována beztrestnost agresora. X úřady většinou neklasifikovaly útoky proti LGBT komunitě jako tzv. zločiny z nenávisti. Na policii se obrátilo 40 % obětí, polovina z nahlášených případů byla policií odmítnuta okamžitě nebo během předběžného vyšetřování. Podle X organizace S., monitorující projevy extremismu a nenávisti, se dle případů jimi zdokumentovaných snížil počet fyzických napadení proti LGBT osobám, zároveň však v roce 2022 nebyly pořádány žádné akce k LGBT problematice, většina osob aktivních v hnutích na podporu LGBT odjela ze země po X invazi na Y a odjel i jeden z aktivistů proti LGBT. Homofobní nálady v zemi nezmizely. X úřady uplatňovaly zákon č. 135-FZ proti LGBT komunitě. Podle posledních statistik za rok 2022 rozhodly soudy o vině a udělení pokuty v 16 z 22 řízení o správním přestupku. Podle neziskových organizací v roce 2023 úřady vedly řízení podle zákona č. 135-FZ ve 28 případech. Postoj společnosti se liší podle místa, ale veřejné projevy náklonnosti mohou přilákat negativní odezvu. K případům násilí ze strany nestátního aktéra se policie často adekvátně nepostavila. Panuje rozdíl mezi venkovem a městy, zejména relativně liberální se jeví M. a P. I ve velkých městech i přes rozšířenou homofobii existuje gay scéna, ačkoli řada klubů zpřísnila bezpečnostní prohlídky pro vstup nebo umenšila viditelnost LGBT symbolů uvnitř klubů. X mediální scéna často podporuje stereotypní, v některých případech i nenávistné vnímání LGBT komunity. Situace LGBT osob se liší podle regionů, ale napříč zemí existuje shodná politika nenávisti vůči komunitě. Obecně čelí LGBT osoby sociální stigmatizaci a diskriminaci v různých

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

oblastech, např. zdravotnictví, školství nebo zaměstnání, kterou přičítají mimo jiné oficiálnímu prosazování homofobie, např. ve státem kontrolovaných médiích, a byly nuceny svou identitu často skrývat.

15. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu může být důvodem pronásledování příslušnost k určité sociální skupině. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006-52 *„sexuální orientace žadatele o azyl může být podle okolností a s ohledem na poměry v zemi původu považována za znak jeho příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.“* Dále rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-473/16 konstatoval, že *„sexuální orientace představuje charakteristiku, která může zakládat příslušnost žadatele k určité sociální skupině, ve smyslu čl. 2 písm. d) směrnice 2011/95, pokud skupina osob, jejíž příslušníci sdílejí stejnou sexuální orientaci, je vnímána okolní společností jako odlišná.“* Ze zprávy o zemi původu ohledně sexuálních menšin vyplývá, že státní moc a státní média vystupují proti LGBT komunitě a postoj X společnosti je obecně negativní a diskriminační. Podmínka příslušnosti k určité sociální skupině je proto splněna.
16. Žalovaný se otázce pronásledování kvůli příslušnosti k LGBT komunitě věnoval na stranách 9-11 napadeného rozhodnutí, přičemž neshledal, že by žalobkyni v případě jejího návratu do vlasti s vysokou mírou pravděpodobnosti reálně hrozilo ze strany X státních orgánů či bezpečnostních složek pronásledování z důvodu její sexuální orientace. Postoj občanské společnosti se liší na venkově a ve městech, liberálně se jeví M. a P. Podle názoru žalovaného nic nebrání žalobkyni v tom, aby se vrátila do většího X města, kde by mohla zároveň dokončit své studium a měla by přístup k lepší psychiatrické péči. Závěr žalovaného je podpořen i skutečností, že žalobkyně do vlasti volně cestovala a navracela se zpět, aniž by čelila jakémukoliv negativnímu jednání. Soud si je vědom judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které je nutné posuzovat obavy žalobkyně prospektivně a podle které není pronásledování v minulosti není nezbytnou podmínkou pro pronásledování v budoucnu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36, nebo ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007-60, nebo ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83). Přesto se jedná o významný ukazatel z hlediska přiměřené pravděpodobnosti hrozby budoucího pronásledování (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, a ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112).
17. Soudní dvůr Evropské unie ve spojených věcech C-199/12 až C-201/12 stanovil: *„Při posuzování žádosti o přiznání postavení uprchlíka nemohou příslušné orgány rozumně očekávat, že žadatel o azyl bude v zemi původu svou homosexualitu skrývat nebo si bude počínat se zdrženlivostí při projevoování sexuální orientace, aby se vyhnul riziku pronásledování.“* Žalobkyně nedávala svou sexuální orientaci na odiv nejen v X, ale ani v ČR. Tuto skutečnost jistě nelze žalobkyni vyčítat, neboť sexuální orientace každého jednotlivce je součástí jeho nejintimnější sféry. Přesto žalobkyně sama uvedla, že se na první pohled od ostatních dívek nijak neliší, její sexuální orientace u ní není ihned patrná jako např. u transgender osob. Svou sexuální orientaci nepropaguje veřejně např. na sociálních sítích. Taková propagace podle názoru soudu neplyne ani z žalobkyní doložených snímků obrazovky zachycujících žalobkyni na fotografii z Prague Pride, neboť samotná účast na této akci nedokládá příslušnost žalobkyně k LGBTQ+ komunitě. Nadto soud zdůrazňuje dočasnou povahu těchto příspěvků (tzv. stories, které po časovém úseku 24 hodin nadále na profilu uživatele nejsou viditelné). Přestože tedy nelze po žalobkyni požadovat, aby svou homosexualitu skrývala nebo neprojevovala, neexistuje zároveň důkaz o tom, že by se o její homosexualitě v domovském státě vědělo, případně že by žalobkyni příslušnost k sexuální menšině státní

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nebo nestátní subjekty v X připisovaly. Nelze odhlédnout ani od postřehu žalovaného, kterému neušlo, že žalobkyně z X vycestovala za účelem studia, nikoliv z důvodu své sexuální orientace. Na základě toho lze mít důvodně za to, že žalobkyně nepociťovala potřebu mezinárodní ochrany natolik palčivě, aby o ni požádala ihned po přicestování do ČR. Žalovaný se otázkou postavení sexuálních menšin v X v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval. Zohlednil individuální situaci žalobkyně. Dospěl k závěru, že v případě žalobkyně není udělení mezinárodní ochrany z důvodu její homosexuální orientace na místě. Soud se s uvedeným závěrem ztotožňuje.

18. Žalobkyně dále namítala, že jí hrozí nebezpečí i pro její protirežimní a protiválečné aktivity. Žalovaný se s touto hrozbou vypořádal pouze argumentem, že X státní orgány a bezpečnostní složky nemají při velkém množství osob činných na sociálních sítích kapacitu všechny tyto příspěvky, které jsou vnímány jako protiprávní jednání, kontrolovat. Nebezpečí útlaku přitom hrozí nejen představitelům opozice, nýbrž i běžným občanům.
19. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně vyhodnotil a konstatoval, že žalobkyně ve své vlasti doposud žádnému negativnímu jednání, natož pak v intenzitě pronásledování, ze strany státních orgánů či soukromých osob nečelila. Tato skutečnost má význam pro stanovení pravděpodobnosti možného pronásledování v budoucnosti, přestože sama o sobě není podmínkou udělení mezinárodní ochrany.
20. Se žalobkyní lze souhlasit, že ve věcech mezinárodní ochrany má rozhodování prospektivní charakter. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018-46 *„posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je [...] postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování [...] Samotný § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti, byť taková skutečnost je velmi významnou indicií přiměřené pravděpodobnosti pronásledování i v budoucnu. V každém případě je však zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 %.“*
21. Soudu je z úřední činnosti známo, že v X dochází k systematickému potírání veřejných projevů nesouhlasu s válkou na Y. Z toho však nelze dovodit, že by každý občan, který projevil nebo projevuje na sociálních sítích nesouhlas s X agresí na Y nebo zastává protirežimní názory, čelil riziku pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Při posuzování pravděpodobnosti pronásledování je nutné přihlídnout k intenzitě či rozsahu, v jakém občan zastávaný politický názor dává veřejně najevo. Žalobkyně před svým odjezdem z vlasti byla politicky aktivní pouze jako anonymní účastnice politických mítinků, což nemělo do jejího dalšího života žádný negativní dopad. Na svých profilech na sociálních sítích sdílela protiválečné názory. V této souvislosti soud připomíná, že účty žalobkyně jsou na sociálních sítích vedeny pod smyšlenými jmény, tedy je nelze spojit s osobou žalobkyně. Ze závěrů Informace OAMP o situaci navrátilců do X plyne, že postih za nesouhlasné příspěvky na sociálních sítích je sice možný, ale vůči navrátilcům se neuplatňuje jiný přístup než k většinové populaci. Z kapacitních důvodů nemohou X bezpečnostní složky kriminalizovat všechny protiválečné projevy na sociálních sítích. K stíhání dochází často kvůli udání nebo kvůli známosti osoby. Žalobkyně neupřesňuje, proč by se právě ona měla stát cílem zájmu X státních orgánů. Podle Informace OAMP o situaci navrátilců do X

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

„navracející se ruští občané, kteří se neřadí mezi místně nebo celostátně známé aktivisty, novináře, bloggery apod., nečelí podle zdrojů zvýšeným kontrolám ať již bezprostředně na hranicích nebo posléze na území“. Žalobkyně nespadá do žádné z uvedených skupin. Při posuzování odůvodněných obav z pronásledování je nutné dosáhnout jisté úrovně pravděpodobnosti (*„reálného nebezpečí“*), že bude žalobkyně takovému jednání vystavena. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82 je *„reálným nebezpečím (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí“) nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.“* Žalobkyně přesvědčivým způsobem nepodpořila svá tvrzení, že bude ve vlasti pronásledována, resp. že bude při svém návratu do X podrobena kontrole účtů na sociálních sítích a následně bude za své názory stíhána. Žalovaný konfrontoval tvrzení žalobkyně se shromážděnými podklady a nebezpečí pronásledování neshledal. Soud se s jeho závěry ztotožňuje, neboť podle jeho názoru v projednávané věci nebyla dosažena hranice rizika přiměřené pravděpodobnosti pronásledování žalobkyně, a to zejména proto, že doložené příspěvky, které jsou součástí správního spisu, mají pouze dočasný charakter a po určitém čase automaticky mizí. Dále účty žalobkyně na sociálních sítích nejsou vedeny na její jméno. Z žalobkyní popsaných okolností není pravděpodobné, že by se v případě svého návratu měla právě ona stát terčem důkladného prověřování ze strany X státních orgánů. Námitku soud neshledal důvodnou.

22. Soud nenalezl deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném. Žalovaný hodnotil azylový příběh žalobkyně ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany, které zákon o azylu ve svých ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b upravuje a popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. Soud má za to, že žalovaný si pro svůj závěr opatřil dostatečné podklady, které se uvedené problematiky týkaly a že po posouzení všech podkladů dospěl ke správnému právnímu závěru o tom, že v případě žalobkyně nebyl naplněn důvod pro udělení azylu ani doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Napadené rozhodnutí tak bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Shora uvedené závěry pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, a tudíž na napadené rozhodnutí v tomto směru nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nad rámec uvedeného soud připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81: *„o azyl je totiž nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového.“* Nelze si nepovšimnout, že z okolností případu žalobkyně není vyloučeno usuzovat na jistou míru účelovosti jejího jednání, kterou zcela legitimně vysledoval i žalovaný. Žalobkyně ve vlasti nikdy nebyla pronásledována z azylově relevantních důvodů. O udělení mezinárodní ochrany v ČR požádala až poté, co vlastním pochybením pozbyla pobytové oprávnění v ČR.

VI.

Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

23. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
24. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. prosince 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně